МАРІЄ,

за мертвими виють пси.
Так виють, ніби за тими,
що вмерли у всі часи,
й між ними — ми.

Не за ними.

На сивому тлі трави
тонко, мов конокради,
проціджують ніч волхви
імені твого ради.

Тут виють до ранку пси
за мертвими й за живими
на грані,

бо голоси

їхні

кажуть очима.

Заплющуй очі…

зірви

губами пелюстку зради
па псиному тлі трави
спасенної ночі ради.

Ми тут.

Ми вдвох на коні,

що палить трави в галопі!
За нами виють чи ні?!
Тут кров б'є об кров!

Це опір.

Хтось мав любити

тут.

Ми ждали такої ночі.
Душа моя горне бруд —
роби з ного, що хочеш,

бо виють до ранку пси
за мертвими й за живими
на грані,

бо голоси

їхні

кажуть очима…

Ми ще ворушимось!

Ми

виєм з болю до рана,
з любові виємо,

з тьми,

тут,

як там, де застане...

На сивому тлі трави
тонко, мов конокради,
проціджують ніч волхви
імені твого ради.